

## Arrest

nr. 250 060 van 26 februari 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS  
de Wynantsstraat 23  
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 augustus 2016, en verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 september 2017 samen met hun twee minderjarige kinderen, N.S. en M.F., België is binnengekomen, dienden op 14 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 april 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 2 oktober 2019 ingetrokken door de commissaris-generaal.

1.3. Op 26 november 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 27 november 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoeker, R.P.W.E., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 14/11/2017*

*Overdracht CGVS: 26/01/2018*

*U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 06 september 2018 van 09u25 tot 13u09 en op 08 maart 2019 van 15u08 tot 17u14 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Er was geen advocaat aanwezig op het persoonlijk onderhoud dat u op die data hebt gehad.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U, R.P.W.E., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de Kerk van de Adventisten van de Zevende Dag. U bent geboren in Mesetas, Colombia, op 23 januari 1986. Uw vader, J.R.R. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...)) verliet Colombia toen u jong was om naar België te reizen, waar hij een asielaanvraag indiende op 16 april 1992. Deze asielaanvraag werd geweigerd. Uw vader keerde terug naar Colombia doch niet voor lang. Op 22 november 1999 bevond hij zich weer in België waar hij opnieuw een asielaanvraag deed, die ook een negatieve afloop kende. Uw vader verblijft sindsdien in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. Uw moeder, C.P.M. (O.V.-nummer (...) en CGnummer (...)) reisde ook naar België in 1999, en deed eveneens een asielaanvraag die geweigerd werd. Ook zij verblijft sindsdien in België, met een verblijfsvergunning voor 5 jaar. In afwezigheid van uw ouders zorgden uw grootouders voor u. Uw zussen slaagden er in naar België te reizen om uw ouders te vervoegen, maar u en uw broer bleven achter in Colombia.*

*U bent met tussenpozen naar school geweest tot u 18 jaar was, en zat toen in het zevende jaar. In de stad werkte u als carrossier en mechaniker en toen u verhuisde naar het platteland ging u aan de slag op een boerderij. U bent op 16 oktober 2007 getrouwd met O.O.L.K. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...))B en jullie hebben samen twee kinderen, een dochter en een zoon. U ging samen met uw vrouw en kind enige tijd in Venezuela wonen, maar keerde al snel weer terug naar Colombia. Uw vrouw vond werk in Puerto Inirida, departement Guainia, waar jullie in 2012 ongeveer een jaar lang hebben gewoond. Van 2013 tot 2015 hebt u met uw gezin op een boerderij in Lejanias gewoond, omdat u daar werk had gevonden. Lejanias bevindt zich echter in onveilig gebied: er waren soms gewapende confrontaties en de guerrilla waren voor plattelandsbewoners een immer dreigende aanwezigheid, niet in het minst omdat zij altijd geld opeisten. U besloot dat werk op te geven en uw vrouw ging met de kinderen bij haar familie in Granada wonen. Zelf trok u rond naar waar u werk kon vinden. U bent in Uribe gaan werken bij een oom, maar diens atelier is vernield door een granaatontploffing tijdens gevechten. U ging dan maar bij een andere oom werken, in Villavicencio. Daar werd de bevolking onderdrukt en afgeperst door de paramilitairen, de "autodefensas". Uw oom was op verplaatsing auto's gaan oplappen en zo ging het gerucht de ronde dat hij meeheulde met de guerrilla. Uw oom werd daarom gezocht door de overheid, die informatie van hem wilden. Op een dag waarvan u de datum niet kan herinneren werden u en uw oom door de paramilitairen ontvoerd en meegenomen naar een plek buiten Villavicencio waar weinig verkeer passeerde. De paramilitairen vertelden jullie dat ze het bevel hadden gekregen om jullie te vermoorden, maar dat ze besloten hadden om jullie te laten gaan. Jullie zijn van daar onmiddellijk naar Bogota vertrokken, waar jullie bij verwanten zijn verbleven. Uw oom vertrok naar de grensstreek met Venezuela en u bleef voornamelijk in de hoofdstad gedurende drie à vier maanden voor uw vertrek. U reisde af en toe naar de provincie Meta om in Villavicencio een paspoort te halen en om uw gezin in Granada te bezoeken.*

*Op 16 augustus 2016 verliet u Colombia en vloog u via Spanje naar Brussel. Op 18 augustus 2016 hebt u in Madrid de Schengen-zone betreden. U reisde door naar Brussel en woonde en werkte een jaar lang illegaal in België. Uw echtgenote werd na uw vertrek uit Colombia tweemaal door een motorrijder gevolgd. Op 12 september 2017 verliet zij met de kinderen Colombia en reisde via Spanje naar België. Op 13 september 2017 hebben zij de Schengen-zone betreden.*

*Op 14 november 2017 deden jullie een verzoek om internationale bescherming in België. Uw broer B.H.R.P. (O.V.-nummer (...) en CG-nummer (...)) heeft op 14 februari 2018 Colombia verlaten omwille van zijn persoonlijke problemen, die los staan van de uwe, en deed op 14 maart 2018 een verzoek tot*

internationale bescherming. Zijn partner, L.Y.B.F. heeft op 24 september 2018 Colombia verlaten omwille van haar problemen, die los staan van de uwe, en zij heeft op 02 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Colombia door het aldaar aanwezige geweld om te komen, en meer specifiek dat u door de "Autodefensas Unidas de Colombia" (AUC) zou worden vermoord.

Ter staving van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw Colombiaanse rijbewijs, uw internationale rijbewijs, uw Colombiaanse bankkaart, uw militaire kaart, een eensluidende kopie van uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, diverse persartikels over de situatie in uw herkomststreek, en een vertaling van de verklaringen die u hebt afgelegd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

## B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u zeer laattijdig uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U bent op 18 augustus 2016 in de Schengenzone toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 06 november 2017 de pre-screening hebt doorlopen om op 14 november 2017 het verzoek te kunnen indienen. U verklaart daarover zelf dat u een jaar hebt gewacht vooraleer u in België een asielaanvraag deed (CGVS 1, p.18). Het is vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat Colombia voor u te gevaarlijk was geworden (CGVS 1, p.18), zo lang zou talmen om bescherming te zoeken. Daar waar u verklaart dat jullie na aankomst van uw partner en de kinderen onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend (CGVS 2, p.9) kan uit haar paspoort kan worden afgeleid dat zij reeds op 13 september 2017 de Europese Unie is binnengekomen. Zij heeft haar prescreening gedaan op 06 november 2017 en diende uiteindelijk haar verzoek in op 14 november 2017. Gevraagd naar de reden waarom jullie zolang hebben getalmd om een verzoek in te dienen antwoordt u dat jullie in die periode gewoon thuis waren en babbelden met elkaar en twijfelden of jullie een asielaanvraag zouden doen in België (CGVS 2, p.9-10). Deze verklaringen ondermijnen in ernstige mate de door jullie beweerde vrees die aan de basis ligt van dat verzoek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u op eigen initiatief bent vertrokken toen u moest wachten toen er een pauze ingelast werd tijdens het persoonlijk onderhoud van 06 september 2018 (CGVS 1, p.19). Gevraagd naar de reden dat u zonder waarschuwing het CGVS had verlaten, blijkt u tijdens het tweede gehoor niet precies meer te weten hoe de vork in de steel zat, maar zegt u dat u waarschijnlijk de kinderen moest gaan halen, en dat u niet weet of u iemand hebt verwittigd toen u vertrok (CGVS 2, p.3). In het administratief dossier is trouwens ook geen spoor te vinden van enige poging om contact op te nemen met het Commissariaat-generaal na uw onafgewerkte interview. Door uw gedrag wekt u de indruk dat u het verzoek om internationale bescherming niet echt ernstig neemt.

Verder dient te worden gewezen op een aantal lacunes, inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw echtgenote. Om te beginnen blijkt dat u aan het begin van uw eerste gehoor verklaarde dat uw interview bij DVZ niet goed was verlopen, waarna u meermaals nadrukkelijk werd gevraagd of u iets wilde wijzigen of verbeteren aan die verklaringen, iets wat u uiteindelijk niet hebt gedaan (CGVS 1, p.3-5). Het wekt dan ook de nodige verbazing dat u later in het persoonlijk onderhoud als u wordt gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen waarom u Colombia hebt verlaten, een papiertje ter hand neemt om op te zoeken wat u had verteld bij DVZ.

Pas dan merkt u abrupt op dat u zich had vergist toen u verklaarde door de "PUC" te zijn vervolgd in Villavicencio. U zegt dan dat u zich foutief had herinnerd welke afkorting er op het uniform van de paramilitairen staat (CGVS 1, p.16-17). Dat u zoiets niet ter sprake bracht aan het begin van het

interview toen u meer dan eens specifiek werd gevraagd naar eventuele correcties die u wilde aanbrengen, hoewel u dat papiertje in uw zak had steken, is bizar. Dat u deze vertaling dan tevoorschijn haalt wanneer u wordt verzocht om een spontaan relaas te doen over uw vluchtaanleiding, doet ook vraagtekens rijzen. Door plotseling terug te vallen op een schriftelijke neerslag van uw verklaringen komen uw verklaringen veel minder doorleefd over omdat het lijkt dat u niet meer zeker bent van wat u eerder verklaarde. Maar vooral dat u tijdens het interview bij DVZ de naam van de groepering die u zegt te vrezen consequent verkeerd had benoemd, zoals blijkt uit het administratief dossier (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), doet de wenkbrauwen fronsen. Het valt moeilijk te begrijpen dat u zo slecht op de hoogte zou zijn geweest en gebleven over de mensen die u naar het leven stonden, en die aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia. Ook uw echtgenote sprak tijdens haar interview bij DVZ van een paramilitaire organisatie waarvan ze de naam niet kende (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar eigen persoonlijk onderhoud op het CGVS wist ze hen wel bij naam te noemen, waarbij ze opmerkte dat deze mensen deel uitmaken van de paramilitairen in Colombia (CGVS vrouw 1, p.8). Het is weinig aannemelijk dat jullie niet consistent kunnen uitleggen wie u in Colombia meent te moeten vrezen.

U beweert per slot van rekening dat u samen met uw oom H. door de "Autodefensas Unidas de Colombia" (AUC) werd ontvoerd op verdenking van collaboratie met de guerrilla's. De AUC-leden hadden het bevel gekregen om jullie uit de weg te ruimen, maar beslisten in plaats daarvan dat jullie mochten vertrekken (CGVS 1, p.17). Gevraagd naar wanneer u aan deze standrechtelijke executie kon ontkomen, blijkt u evenwel niet in staat om zelfs bij benadering aan te geven wanneer deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvond. U zegt dat het in november of december van 2016 moet geweest zijn, en wanneer u erop gewezen wordt dat u op dat ogenblik reeds geruime tijd Colombia had verlaten, raakt u volledig in de war (CGVS 1, p.18-19). Daar waar het Commissariaat-generaal er eventueel begrip voor zou kunnen opbrengen dat u niet goed bent in het onthouden van datums (CGVS 1, p.14), iets wat uw echtgenote bevestigde (CGVS vrouw 1, p.6), dient toch gewezen te worden op de uitzonderlijke aard van deze gebeurtenissen. Dat u deze ontvoering en ontsnapping dus plotseling situeert in november of december 2016, terwijl u bij DVZ nog kon vertellen dat het in de laatste week van juni 2016 was gebeurd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), tast wel degelijk uw geloofwaardigheid aan. Overigens zou uw echtgenote, die volgens u feilloos data kan onthouden (CGVS 1, p.14) op de hoogte moeten zijn van de precieze datum, aangezien u haar diezelfde avond nog belde om te vertellen dat u op de vlucht was (CGVS vrouw 1, p.7). Toch komt zij de eerste paar keer ook niet verder dan "juni-juli 2016" (CGVS vrouw 1, p.7) en pas nadat ze werd gevraagd om iets preciezer te zijn, situeert ze deze gebeurtenis in juni 2016 (CGVS vrouw 1, p.7), wat aansluit bij uw aanvankelijke verklaringen. Maar dat u in de laatste week van juni 2016 zou zijn ontvoerd klemmt dan weer met de gegevens op uw huidige paspoort. Dat werd uitgereikt op 23 juni 2016 door de autoriteiten in de provincie Meta. Uit uw verklaringen blijkt dat het daar twee dagen duurt om een paspoort te verkrijgen, dat u het paspoort hebt aangevraagd na uw ontvoering, en zelfs nadat u al "een tijd" in Bogota was verbleven (CGVS 2, p.6,7). Beide zaken zijn dus niet met elkaar in overeenstemming te brengen.

U beweert immers dat u na wat u zelf omschrijft als een "miraculeuze ontsnapping" (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 2, p.5) naar Bogota bent gevlucht, en daar besloot om uw documenten in orde te brengen om naar België te kunnen reizen (CGVS 1, p.17-18; CGVS 2, p.6). Uw echtgenote is categoriek: u bent na uw ontvoering door de AUC nooit meer naar Meta teruggekeerd (CGVS vrouw 1, p.7; CGVS vrouw 2, p.4). Dat rijmt niet met uw verklaringen, aangezien u persoonlijk in Meta uw paspoort bent gaan halen, nota bene in de stad Villavicencio (CGVS 1, p.19; CGVS 2, p.7), van waaruit u even voordien gevlucht zou zijn omdat uw leven er in gevaar was (CGVS 1, p.17). U bent dan ook gevraagd naar de reden dat u niet in Bogota een nieuw paspoort hebt geregeld, en licht dan toe dat u op dat ogenblik bij uw gezin in Granada verbleef, wat in de provincie Meta ligt. Aangezien Granada niet zo ver rijden is van Villavicencio leek het u praktischer om daar uw paspoort aan te vragen (CGVS 2, p.7,8). Dat u uit gemakzucht terugkeerde naar de plaats waar men u wilde vermoorden voor een administratieve kwestie, relativeert in ernstige mate de door u beweerde vrees. Dat u benadrukt dat u niet in Villavicencio zelf bent verbleven, maar in Granada ging overnachten terwijl u wachtte op het paspoort (CGVS 2, p.7), is niet van dien aard om te tornen aan deze vaststelling. Geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenote dat u niet meer was teruggekeerd naar Meta, verklaart u dan weer dat u slechts één of twee keer voor enkele dagen bent teruggekeerd naar Granada maar dat u niet zeker bent of uw vrouw zich deze bezoeken wel herinnert (CGVS 2, p.8-9). Dat u zich uitput om te benadrukken dat uw vrouw niet van alles wat u hebt meegemaakt op de hoogte is (CGVS 1, p.4,18; CGVS 2, p.12) kan toch moeilijk ophelderen waarom uw echtgenote zich uw aanwezigheid in Granada niet zou herinneren.

Eerder had u trouwens gezegd dat u heen en weer pendelde tussen Bogota en Granada gedurende die periode van 3 à 4 maanden omdat u bij uw kinderen wilde zijn (CGVS 2, p.8). Al deze vaststellingen nopen tot de conclusie dat u geen klare wijn schenkt over de omstandigheden van uw vertrek.

Het kadert ook niet in een logisch geheel dat u samen met uw oom H. zou zijn ontvoerd omdat de AUC u ter dood heeft veroordeeld, terwijl ze u vervolgens weer laten gaan met de waarschuwing dat hun organisatie u naar het leven staat (CGVS 1, p.17; CGVS vrouw 1, p.7). U omschrijft hen als een "bloedige groepering" die routineus mensen foltert voordat ze hen executeren (CGVS 1, p.17). In uw geval vertelden ze u dat ze het bevel hadden om jullie te doden, maar dat ze dat niet wilden doen (CGVS 1, p.17). Meer nog, deze paramilitairen namen u eigenlijk in bescherming: "zij wilden ons uiteindelijk niks aandoen en ze wilden voorkomen want als zij het niet deden waren er wel anderen die ons gingen vermoorden" (CGVS 2, p.5). U geeft eerst ontwijkende antwoorden (CGVS 2, p.5) en geeft dan toe dat u niet weet waarom ze u hebben laten gaan. U verklaart dan eigenlijk niet te weten wat er precies met u gebeurd is toen (CGVS 2, p.6). Nochtans heeft uw oom H. volgens u na de feiten onderzoek gedaan wat er eigenlijk aan de hand was (CGVS 2, p.5). In elk geval hebt u niet kunnen duiden waarom de leden van het AUC, die u niet kenden (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5), hun orders naast zich zouden neerleggen en zelfs actief zouden dwarsbomen door u te waarschuwen dat u moest vluchten. Leden van een meedogenloze militie hebben er niet alleen geen baat bij om u ter hulp te schieten, zij zouden terdege beseffen welke behandeling vermeende verraders mogen verwachten als hun ongehoorzaamheid aan het licht zou komen. Dat u zich moet beroepen op goddelijke goodwill om te duiden wat er die dag gebeurde (CGVS 2, p.5), is in het licht van uw aangetaste geloofwaardigheid absoluut niet afdoende.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na deze gebeurtenis nog 3 à 4 maanden in Colombia bent gebleven zonder verdere problemen te kennen (CGVS 1, p.17-18; CGVS 2, p.8). Hieruit blijkt niet dat enige groepering in Colombia naar u op zoek is, noch in de hoofdstad, noch in de provincie Meta. Uw echtgenote verklaarde bij aankomst in België overigens ook dat zij niet de behoefte voelde om Colombia te verlaten samen met u, omdat zij zich "relatief veilig" voelde bij haar ouders (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat opnieuw sterk afbreuk doet aan de vrees die jullie inroepen. Ook tijdens haar spontaan relaas maakte zij geen melding van incidenten na uw vertrek, hoewel ze daar verklaart dat ze sinds uw vertrek voortdurend in angst en onrust verkeerde (CGVS vrouw 1, p.7). Het is pas nadat haar uitdrukkelijk werd gevraagd of er na uw vertrek niets meer gebeurd is, dat ze vertelt dat zij te voet werd achtervolgd door een man die zeer traag met zijn motor reed tot ze haar huis bereikte (CGVS vrouw 1, p.8). Ze ontkent echter dat er ooit iemand naar u is komen vragen of zoeken na uw vertrek en zelf werd ze door deze motorrijder ook niet aangesproken of lastig gevallen (CGVS vrouw 1, p.8). Tijdens haar tweede gehoor, op 08 maart 2019, verklaart ze dat het tweemaal is voorgevallen dat ze werd gevolgd door een langzaam rijdend voertuig (CGVS vrouw 2, p.3). Daarbij moet worden opgemerkt dat uw vrouw slechts veronderstelt dat deze traag rijdende motorfietsen verband houden met hetgeen u is overkomen; gevraagd waarom zij dit denkt houdt ze het op een vage, algemene verwijzing naar de manier waarop dergelijke groeperingen in Colombia werken (CGVS vrouw 2, p.4). Dat uw echtgenote vreest om vermoord te worden (CGVS vrouw 1, p.8), hoewel zij noch voor, noch na uw beweerde kidnapping enige feiten heeft meegemaakt die zouden wijzen op een risico in deze zin is, gezien uw teloor gegane geloofwaardigheid, ook niet overtuigend te noemen. Ook haar bewering dat zij gelooft dat er in Colombia mensen naar jullie op zoek zouden zijn baseert zij op de meest algemene veronderstellingen (CGVS vrouw 2, p.5). Zij blijkt daarbij ook niet in staat te zijn om de naam te geven van een vriend die werd vermoord wegens zijn profiel als sociale leider, en wijst naar de problemen die mensen ondervinden om hun gronden op te eisen, waarna ze moet toegeven dat zoiets niet op jullie van toepassing is (CGVS vrouw 2, p.5). Hiermee wekt zij vooral de indruk dat ze de algemene situatie in Colombia op jullie probeert te betrekken op een weinig overtuigende wijze.

Tenslotte kan hier nog aan toegevoegd worden dat jullie geen van beide ooit enige poging hebben ondernomen om bescherming te krijgen in Colombia, volgens uw vrouw omdat dit niets zou uithalen (CGVS vrouw 2, p.4). U legt dan ook geen enkel officieel document neer dat uw versie van de feiten zou kunnen staven.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze inschatting niet ombuigen: jullie paspoorten en identiteitskaarten tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden.

Op gelijkaardige wijze tonen de geboorteaktes van uw kinderen en de huwelijksakte slechts uw gezinssamenstelling aan. Uw rijbewijzen, bankkaart en militaire kaart hebben geen enkele betrekking op de door u beweerde feiten. Het geheugensteuntje dat u tijdens uw eerste gehoor hebt gebruikt bevat

slechts een Spaanse vertaling van de verklaringen die u hebt afgelegd bij DVZ, dewelke zich reeds in het administratief dossier bevinden. De door u neergelegde persartikels verwijzen naar de veiligheidssituatie in Lejanias, en houden geen verband met de door u ingeroepen feiten.

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal daar nog aan toe te voegen dat uw echtgenote tevens melding maakte van een vrees jegens de FARC (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit jullie beider verklaringen valt weliswaar op te maken dat jullie beweren te zijn afgeperst door guerrilla's toen jullie op een boerderij in Lejanias woonden (CGVS 1, p.16; CGVS vrouw 1, p.6), maar dat jullie na het verlaten van Lejanias geen persoonlijke problemen meer hadden met de guerrilla's, en niet door hen werden gezocht of achtervolgd. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets wijst op een gegronde individuele vrees jegens de guerrillabewegingen in Colombia. In de mate dat jullie verwijzen naar de algemene veiligheidstoestand in Colombia: deze wordt hieronder besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombie\\_situation\\_securitaire\\_20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, O.O.L.K., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 14/11/2017

Overdracht CGVS: 26/01/2018

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 06 september 2018 van 17u20 tot 18u23 en op 08 maart 2019 van 17u30 tot 18u12 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Er was geen advocaat aanwezig op het persoonlijk onderhoud dat u op die data hebt gehad.

### A. Feitenrelaas

*U, O.O.L.K., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de Kerk van de Adventisten van de Zevende Dag. U bent geboren op 09 september 1990 in San Martin, Colombia. U hebt een dochter en zoon met uw echtgenoot, R.P.W.E. (CGVS nr.(...) en O.V. nr. (...)). De kinderen bevinden zich bij jullie in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner R.P.W.E. (zie ook hieronder):*  
[idem bestreden beslissing verzoeker]

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:*  
[idem bestreden beslissing verzoeker]

*In de mate dat jullie verwijzen naar de algemene veiligheidstoestand in Colombia: deze wordt hieronder besproken:*  
[idem bestreden beslissing verzoeker]

## *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

*"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoekers stellen dat zij ernstige bedreigingen hebben ondergaan in Colombia, die plaatsvonden in de context van een voortdurend gewapend conflict tussen de Colombiaanse overheid en verschillende guerrilla- en gewapende groeperingen en tussen guerrillagroeperingen onderling. Verzoekers hebben een gegronde vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Colombia omdat verzoeker wordt gezocht door de AUC, die hem samen met zijn oom ontvoerden op verdenking van samenwerking met de guerrilla's. Zij vrezen tevens dat zij opnieuw zullen worden afgeperst en bedreigd door de FARC, nu zij toen zij in Lejanias woonden reeds werden afgeperst door de FARC. Verzoekers voeren aan dat deze vrezen voor vervolging gebaseerd zijn op hun politieke overtuiging en aldus binnen de criteria van het Vluchtelingenverdrag vallen. Zij menen dat hun verklaringen niet enkel coherent maar ook plausibel zijn, gezien de huidige context van conflict en geweld in Colombia en in hun regio van herkomst. Verzoekers menen verder dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten.

*In casu* wordt immers niet betwist dat verzoekers afkomstig zijn uit het departement Meta en dat uit objectieve informatie blijkt dat de controle van de regering in deze regio gering is, en dat verschillende strijdende partijen er aanwezig en actief zijn. Verzoekers citeren in dit verband uit de COI Focus

*“Republique de Colombia. Situation securitaire”* van Cedoca van 7 juni 2018, waaruit blijkt dat er in de regio Meta een dramatische toename was van het geweld met 1095% in 2017 in vergelijking met 2016, en uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 13 november 2019. Zij achten het *in casu* dan ook vastgesteld dat zij geen bescherming kunnen verkrijgen tegen de ondergane vervolgingsdaden en bedreigingen die zij vrezen in geval van terugkeer.

Verzoekers menen dat de motivering in de bestreden beslissingen onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vervolging die zij ondergingen en hun vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Colombia in vraag te stellen en verwijzen hierbij naar hun tweede middel. Verzoekers' verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemeen beschikbare informatie. Verzoekers menen dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging als geloofwaardig te beschouwen, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers besluiten verder dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming aannemelijk en te staven en dat hen aldus *“het voordeel van de twijfel”* dient te worden toegekend. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Bovendien heeft de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd. Verzoekers verwijzen hierbij andermaal naar hun tweede middel.

Verzoekers geven nog een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij voeren hierbij aan dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij afkomstig zijn uit Meta, dat gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie, hetgeen evenmin wordt betwist door de commissaris-generaal en aldus als vastgesteld moet worden beschouwd.

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

*“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikelen 48/6, §5, en 62 van de Vreemdelingenwet en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoekers stellen dat de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, lichten verzoekers toe als volgt:

*“2.1.1. Aangaande het feit dat verzoekers wachtten totdat ze hun asiel aanvraag indienden  
Het wordt verzoekers verweten dat ze gewacht hebben totdat ze hun asiel aanvraag ingediend hebben. Verzoeker heeft gewacht totdat zijn echtgenote en kinderen hem vervoegden. Ze hebben verklaart dat ze slecht geadviseerd werden, dat en hen verklaart had dat indien ze dit deden ze snel teruggestuurd zouden worden en ze kregen dus schrik. Ze hebben ook uitgelegd dat ze van geen hulp genoten (geen sociaal assistent, geen advocaat), omdat ze niet wisten dat ze er recht op hadden (CGVS n°2 verzoekster, p4,6).*

*2.1.2. Aangaande de beweerde lacunes en inconsistenties in de verklaringen van verzoekers  
Ten eerste wordt verzoeker verweten dat hij een papiertje ter hand nam toen hem vragen gesteld werden over zijn onderhoud bij de DVZ. Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij nerveus was tijdens de 2 onderhouds (bij de DVZ en bij de CGVS), en dat hij de details vergeten was van wat hij al vertelt had of niet bij de DVZ, sinds meerdere maanden voorbij gegaan waren tussen de 2 onderhouds. Hij verklaart ook dat hij nerveus was tijdens zijn onderhoud bij de DVZ, en dat hij zich daardoor over de afkorting van de Autodefensas Unidas de Colombia vergissen heeft.*

*Daarna verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij zich net precies herinnert wanneer hij ontvoerd werd in 2016. Verzoeker bevestigt dat hij wel geheugen problemen heeft betreffend data (hij herinnert zich zelfs niet aan wanneer hij getrouwd is -CGVS verzoeker n° 1 pl 4-), en bekrachtigt dat het in de maand van juni was.*

*Verder ment de CGVS dat het feit dat verzoeker zijn paspoort ging halen in de provincie Meta (in Villavencio) in plaats van in Bogota, de ernst van zijn vrees relateert.*

*Echter heeft verzoeker uitgelegd dat hij er niet overnachtte, maar er alleen kort was voor de procedure om zijn paspoort aan te vragen. Bovendien was zijn oom H., wegens wie hij in de problemen raakte met de paramilitaire, verhuisd. Hij had de provincie verlaten, verzoeker voelde zich dus een klein beetje zekerder.*

*Hij deed ook de aanvraag voor zijn paspoort in Villavicencio omdat het daar minder tijd duurde, indien hij het in Bogota gedaan had zou dit langer geduurd hebben en hij zou ook daardoor in gevaar zijn.*

*Verzoekster legt ook uit dat ze heel nerveus was tijdens haar persoonlijk onderhoud, en ze was vergeten dat haar echtgenoot in het huis van haar familie overnacht had.*

*Bovendien wordt verzoeker ook verweten dat hij niet weet waarom de paramilitaire hem en zijn oom hebben vluchten laten. Hij bevestigt dat hij het niet weet, en dat hij zodra hij vrij gelaten werd de vlucht nam, en in angst leefde tot zijn vertrek. Zijn oom H. heeft hem geen nieuwe informatie gegeven, hij veronderstelt dat hij het zelfs niet achterhalen kon.*

*Trouwens ment de CGVS dat het feit dat verzoeker na zijn vrijlating nog 3 a 4 maanden in Colombia is gebleven is zonder nieuwe problemen te kennen met de paramilitaire aantoon dat hij er geen gevaar loopt. Verzoeker betwist dit, hij heeft uitgelegd dat hij heel voorzichtig was, en dat hij alleen terug ging naar Villavicencio om zijn paspoort af te halen.*

*Verder beweert de CGVS dat verzoekster zich "relatief veilig" voelde toen ze bij haar ouders wonde. Ze heeft echter duidelijk uitgelegd dat ze zich daar NIET veilig voelde (CGVS verzoekster n° 2 p3).*

*Ze bevestigt dat ze denkt dat het feit dat ze twee keren gevolgd werd een verband houdt met de problemen van zijn echtgenoot.*

*Vervolgens verwijt de CGVS nog aan verzoekers dat ze geen bescherming vroegen bij de politie in Colombia. Nochtans heeft verzoekster duidelijk uitgelegd dat de politie hen geen hulp had aanbieden kunnen, en het is algemeen geweten dat de politie vaak samen werkt met de paramilitaire groepen.*

*Dit grief is subjectief en te streng en moet verworpen worden."*

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stellen verzoekers, op basis van hetgeen voorafgaat, dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen bijgevolg dat het onmogelijk is dat de commissaris-generaal met "alle kennis der zaken" een draagkrachtige beslissing kan nemen over hun nood aan internationale bescherming. Zij besluiten dat er voldoende objectieve elementen bestaan die verzoekers' eenduidige en nauwkeurige verklaringen ondersteunen opdat hun relaas als geloofwaardig kan worden beschouwd, indien nodig op basis van "het voordeel van de twijfel". De bestreden beslissingen zijn niet overtuigend en draagkrachtig gemotiveerd en de commissaris-generaal heeft verzoekers' verklaringen en de beschikbare informatie niet met de vereiste objectiviteit behandeld. Verzoekers volharden aldus dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 27 juli 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, laat op zich niet toe om vast te stellen dat zij nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen werd terecht geoordeeld dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het op algemene wijze minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee kunnen zij de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen echter niet weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissingen stelden vooreerst terecht vast dat verzoeker, die sinds 18 augustus 2016 in België verblijft, zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft gedaan, namelijk op 6 november 2017. Het verweer in het verzoekschrift op dit punt blijft beperkt tot de loutere herhaling van verzoekers verklaringen dat hij gewacht heeft tot zijn echtgenote en kinderen hem zouden vervoegen, alsook dat hij slecht geadviseerd werd ter zake en schrik had om teruggestuurd te worden en geen hulp

genoot omdat hij niet wist dat hij er recht op had. De Raad wijst er echter vooreerst op dat de bestreden beslissingen er reeds terecht op wezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoekster reeds op 13 september 2016 België is binnengekomen doch dat zij slechts op 6 november 2017 een verzoek om internationale bescherming hebben gedaan, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker louter heeft gewacht tot zijn vrouw en kinderen hem kwamen vervoegen. Hoe dan ook merkt de Raad op dat van verzoekers, indien zij menen nood te hebben aan internationale bescherming, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij bij hun aankomst, of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indienen. Dat verzoekers slecht geadviseerd werden ter zake, schrik hadden om teruggestuurd te worden en geen hulp hadden van een advocaat of sociaal assistent, kan geen verschoning bieden voor verzoekers' laattijdigheid, gezien van verzoekers, die internationale bescherming wensen in te roepen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen zouden ondernemen om zich te informeren over de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en de procedure hieromtrent. De Raad merkt in dit verband nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend (Notities van het persoonlijk onderhoud 1 verzoeker, stuk 10, p. 12), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers via hem meer informatie hadden kunnen bekomen over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Aldus stelt de Raad vast dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers laattijdig werden gedaan, hetgeen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun nood aan internationale bescherming en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de paramilitaire groep AUC, die verzoeker en zijn oom zou hebben ontvoerd op verdenking van samenwerking met de guerrilla.

Het verzoekschrift stelt dat verzoeker nerveus was tijdens de afgelegde interviews en tijdens het persoonlijk onderhoud een papier ter hand nam met zijn eerdere verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure, omdat hij de details vergeten was van hetgeen hij tijdens dit eerste interview had vermeld. De Raad merkt evenwel op dat, daar waar kan worden aangenomen dat ieder interview in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers tonen met de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker nerveus was tijdens de interviews niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn geweest. Aldus treedt de Raad de bestreden beslissingen bij dat de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wanneer hem gevraagd werd om een spontane toelichting te geven van de redenen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, terugvalt op een schriftelijke neerslag van zijn eerder afgelegde verklaringen, de doorleefdheid van zijn verklaringen ondergraaft en doet uitschijnen dat verzoeker niet meer zeker is van hetgeen hij eerder verklaarde, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het verweer in het verzoekschrift biedt geen afdoende verschoning voor deze vaststelling.

Dat verzoeker nerveus was en zich daarom vergiste van de afkorting van de naam van de groepering die hem bedreigde, biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin een afdoende verschoning voor de vaststelling dat hij tijdens het interview bij aanvang van de procedure de groepering die hij beweert te vrezen consequent verkeerd benoemde. De Raad benadrukt nogmaals dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zorgvuldige, nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn relaas, zoals de naam van de groepering die hem bedreigde, in iedere fase van het onderzoek. De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissingen er terecht op wijzen dat verzoekster tijdens haar interview bij aanvang van de procedure de naam van de groepering die haar echtgenoot bedreigde niet kon benoemen (CGVS-vragenlijst verzoekster, stuk 19, p. 2). Verzoekers' verklaringen over de groepering die zij verklaren te vrezen zijn aldus lacunair en inconsistent, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging.

Verzoekers bevestigen verder in hun verzoekschrift dat verzoeker zich niet precies herinnert wanneer hij ontvoerd werd in 2016, doch wijzen erop dat hij wel geheugenproblemen heeft met data, en bevestigen dat de ontvoering in de maand juni gebeurde.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen bewijs neerlegt waaruit blijkt dat hij geheugenproblemen heeft die hem zouden verhinderen om gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over de datum van de door hem ondergane vervolgingsfeiten. De Raad treedt dan ook de bestreden beslissingen

bij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in november of december 2016 werd ontvoerd (Notities van het persoonlijk onderhoud 1 verzoeker, stuk 10, p. 18), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat hij toen reeds in België was en hij tijdens het interview bij aanvang van de procedure nog verklaarde dat hij in de laatste week van juni 2016 werd ontvoerd (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2). Dergelijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, die betrekking heeft op een kernelement van zijn relaas, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift nog dat verzoeker in juni 2016 werd ontvoerd, doch gaan eraan voorbij dat de bestreden beslissingen tevens op pertinente en correcte wijze oordeelden dat hun verklaringen dat verzoeker in de laatste week van juni 2016 zou zijn ontvoerd niet overeenstemt met de gegevens in verzoekers paspoort en zijn verklaringen over het aanvragen van dit paspoort en de periode dat hij nog in Bogota zou hebben verbleven. Dergelijke vaststellingen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker zijn paspoort weliswaar afhaalde in Villavicienza doch er niet overnachtte, hij zich een beetje zekerder voelde omdat zijn oom H. de provincie had verlaten en hij zijn paspoort daar aanvroeg omdat het daar minder lang duurt dan in Bogota, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat de vaststelling dat verzoeker louter uit gemakzucht voor een administratieve kwestie terugkeerde naar de plaats waar men hem wou vermoorden zijn beweerde vrees voor vervolging in ernstige mate relativeert. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat verzoeker in gevaar zou zijn geweest indien hij zijn paspoort in Bogota zou hebben aangevraagd omdat het daar langer duurt, doch de Raad merkt op dat dit een loutere bewering betreft in hun hoofde, nu uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij enige problemen gekend heeft in Bogota en hij aldus niet aantoonde dat hij gevaar zou lopen door daar zijn paspoort aan te vragen.

Waar verzoekers nog stellen dat verzoekster door nervositeit tijdens het persoonlijk onderhoud vergat dat haar echtgenoot nog in het huis van haar familie had overnacht na de ontvoering, merkt de Raad andermaal op dat, daar waar kan worden aangenomen dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, zeker indien deze verband houden met de aangehaalde vervolgingsfeiten. Voormeld verweer kan aldus geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen op dit punt.

Het verzoekschrift bevestigt dat verzoeker niet weet waarom hij werd vrijgelaten en dat hij vluchtte en in angst leefde tot zijn vertrek en dat zijn oom H. hem ook geen nieuwe informatie kon geven. De Raad merkt op dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat het ongeloofwaardig is dat leden van de paramilitaire AUC hun orders om verzoeker en zijn oom te vermoorden naast zich neer zouden leggen en hen bovendien zouden waarschuwen dat zij dienen te vluchten. De Raad stelt enkel vast dat verzoekers ook thans in het verzoekschrift hier geen aannemelijke verklaring voor kunnen geven. Dergelijke vaststellingen doen aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoekers betwisten verder de motivering in de bestreden beslissingen dat uit het feit dat verzoeker gedurende drie à vier maanden na de ontvoering nog in Colombia verbleef zonder nieuwe problemen te kennen blijkt dat hij er geen gevaar loopt, en wijzen erop dat verzoeker voorzichtig was en enkel naar Villavicienza terugging om er zijn paspoort te halen. De Raad wijst er evenwel op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij heen en weer pendelde tussen Bogota en Granada, dat net als Villavicienza in de provincie Meta, gelegen is (Notities van het persoonlijk onderhoud 2 verzoeker, stuk 7, p. 8). In de bestreden beslissingen werd terecht geoordeeld dat niet kan blijken dat enige groepering in Colombia naar verzoeker op zoek is, noch in de provincie Meta noch in Colombia. Verzoekers' verweer in het verzoekschrift blijft beperkt tot loutere beweringen, doch kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Het verzoekschrift voert nog aan dat, waar de bestreden beslissingen vaststellen dat verzoekster verklaarde dat zij zich relatief veilig voelde toen zij bij haar ouders woonde, zij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk heeft uitgelegd dat zij zich niet veilig voelde. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster tijdens het interview bij aanvang van de procedure uitdrukkelijk verklaarde dat *"Uw echtgenoot arriveerde in de zomer van 2016 reeds in België. Waarom bleef u in Colombia achter? Mijn echtgenoot wilde eerst zijn draai vinden in België alvorens mijzelf en de kinderen te laten overkomen. Ik voelde de noodzaak niet om met hem mee te reizen aangezien ik me relatief veilig voelde bij mijn ouders."* (CGVS-

vragenlijst verzoekster, stuk 19, p. 2). De bestreden beslissingen oordeelden terecht dat dergelijke verklaringen verder afbreuk doen aan de door verzoekers ingeroepen vrees. Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift dat zij denkt dat de twee keer dat zij achtervolgd werd verband houdt met de problemen van haar echtgenoot, doch de bestreden beslissingen stelden terecht dat dit een loutere veronderstelling betreft in hoofde van verzoekster, daar verzoekster geen melding maakte van het feit dat zij effectief zou zijn lastiggevallen na verzoekers vertrek omwille van diens problemen. Verzoekers tonen dan ook niet op concrete wijze aan dat verzoekster nog problemen zou hebben gekend met de groepering AUC na het vertrek van haar echtgenoot, hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van hun verklaringen inzake hun vrees voor vervolging ondermijnt.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij geen klacht hebben ingediend bij de politie omdat zij hen geen hulp kunnen bieden, zoals verzoekster reeds verklaarde, en het algemeen geweten is dat de politie vaak samenwerkt met paramilitaire groepen, merkt de Raad op dat dit loutere beweringen betreffen, die verzoekers niet staven met concrete elementen of gegevens, en bovendien geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers niet eens een poging hebben ondernomen om bescherming te bekomen in Colombia, terwijl van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij vooreerst bescherming trachten te bekomen voor hun problemen bij de Colombiaanse autoriteiten.

Verzoekers volharden verder in hun verklaringen dat zij vervolging vrezen door de FARC, doch zij gaan eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen reeds op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat uit verzoekers' verklaringen niet kan blijken dat zij na hun verhuis uit Lejanias in 2015 nog problemen hebben gekend met de guerrilla's of door hen zouden worden gezocht of achtervolgd. Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij actueel bij een terugkeer naar Colombia nog een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de FARC of een andere guerrillagroepering.

De motivering van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

*“Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u zeer laattijdig uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U bent op 18 augustus 2016 in de Schengenzone toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 06 november 2017 de pre-screening hebt doorlopen om op 14 november 2017 het verzoek te kunnen indienen. U verklaart daarover zelf dat u een jaar hebt gewacht vooraleer u in België een asielaanvraag deed (CGVS 1, p.18). Het is vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat Colombia voor u te gevaarlijk was geworden (CGVS 1, p.18), zo lang zou talmen om bescherming te zoeken. Daar waar u verklaart dat jullie na aankomst van uw partner en de kinderen onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend (CGVS 2, p.9) kan uit haar paspoort kan worden afgeleid dat zij reeds op 13 september 2017 de Europese Unie is binnengekomen. Zij heeft haar prescreening gedaan op 06 november 2017 en diende uiteindelijk haar verzoek in op 14 november 2017. Gevraagd naar de reden waarom jullie zolang hebben getalmd om een verzoek in te dienen antwoordt u dat jullie in die periode gewoon thuis waren en babbelden met elkaar en twijfelden of jullie een asielaanvraag zouden doen in België (CGVS 2, p.9-10). Deze verklaringen ondermijnen in ernstige mate de door jullie beweerde vrees die aan de basis ligt van dat verzoek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u op eigen initiatief bent vertrokken toen u moest wachten toen er een pauze ingelast werd tijdens het persoonlijk onderhoud van 06 september 2018 (CGVS 1, p.19). Gevraagd naar de reden dat u zonder waarschuwing het CGVS had verlaten, blijkt u tijdens het tweede gehoor niet precies meer te weten hoe de vork in de steel zat, maar zegt u dat u waarschijnlijk de kinderen moest gaan halen, en dat u niet weet of u iemand hebt verwittigd toen u vertrok (CGVS 2, p.3). In het administratief dossier is trouwens ook geen spoor te vinden van enige poging om contact op te nemen met het Commissariaat-generaal na uw onafgewerkte interview. Door uw gedrag wekt u de indruk dat u het verzoek om internationale bescherming niet echt ernstig neemt.*

*Verder dient te worden gewezen op een aantal lacunes, inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw echtgenote. Om te beginnen blijkt dat u aan het begin van uw eerste gehoor verklaarde dat uw interview bij DVZ niet goed was verlopen, waarna u meermaals nadrukkelijk werd gevraagd of u iets wilde wijzigen of verbeteren aan die verklaringen, iets wat u uiteindelijk niet hebt gedaan (CGVS 1, p.3-5). Het wekt dan ook de nodige verbazing dat u later in het persoonlijk onderhoud als u wordt gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen waarom u Colombia hebt verlaten, een papiertje*

ter hand neemt om op te zoeken wat u had verteld bij DVZ. Pas dan merkt u abrupt op dat u zich had vergist toen u verklaarde door de "PUC" te zijn vervolgd in Villavencio. U zegt dan dat u zich foutief had herinnerd welke afkorting er op het uniform van de paramilitairen staat (CGVS 1, p.16-17). Dat u zoiets niet ter sprake bracht aan het begin van het interview toen u meer dan eens specifiek werd gevraagd naar eventuele correcties die u wilde aanbrengen, hoewel u dat papiertje in uw zak had steken, is bizar. Dat u deze vertaling dan tevoorschijn haalt wanneer u wordt verzocht om een spontaan relaas te doen over uw vluchtaanleiding, doet ook vraagtekens rijzen. Door plotseling terug te vallen op een schriftelijke neerslag van uw verklaringen komen uw verklaringen veel minder doorleefd over omdat het lijkt dat u niet meer zeker bent van wat u eerder verklaarde. Maar vooral dat u tijdens het interview bij DVZ de naam van de groepering die u zegt te vrezen consequent verkeerd had benoemd, zoals blijkt uit het administratief dossier (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), doet de wenkbrauwen fronsen. Het valt moeilijk te begrijpen dat u zo slecht op de hoogte zou zijn geweest en gebleven over de mensen die u naar het leven stonden, en die aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia. Ook uw echtgenote sprak tijdens haar interview bij DVZ van een paramilitaire organisatie waarvan ze de naam niet kende (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens haar eigen persoonlijk onderhoud op het CGVS wist ze hen wel bij naam te noemen, waarbij ze opmerkte dat deze mensen deel uitmaken van de paramilitairen in Colombia (CGVS vrouw 1, p.8). Het is weinig aannemelijk dat jullie niet consistent kunnen uitleggen wie u in Colombia meent te moeten vrezen.

U beweert per slot van rekening dat u samen met uw oom H. door de "Autodefensas Unidas de Colombia" (AUC) werd ontvoerd op verdenking van collaboratie met de guerrilla's. De AUC-leden hadden het bevel gekregen om jullie uit de weg te ruimen, maar beslisten in plaats daarvan dat jullie mochten vertrekken (CGVS 1, p.17). Gevraagd naar wanneer u aan deze standrechtelijke executie kon ontkomen, blijkt u evenwel niet in staat om zelfs bij benadering aan te geven wanneer deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvond. U zegt dat het in november of december van 2016 moet geweest zijn, en wanneer u erop gewezen wordt dat u op dat ogenblik reeds geruime tijd Colombia had verlaten, raakt u volledig in de war (CGVS 1, p.18-19). Daar waar het Commissariaat-generaal er eventueel begrip voor zou kunnen opbrengen dat u niet goed bent in het onthouden van datums (CGVS 1, p.14), iets wat uw echtgenote bevestigde (CGVS vrouw 1, p.6), dient toch gewezen te worden op de uitzonderlijke aard van deze gebeurtenissen. Dat u deze ontvoering en ontsnapping dus plotseling situeert in november of december 2016, terwijl u bij DVZ nog kon vertellen dat het in de laatste week van juni 2016 was gebeurd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), tast wel degelijk uw geloofwaardigheid aan. Overigens zou uw echtgenote, die volgens u feilloos data kan onthouden (CGVS 1, p.14) op de hoogte moeten zijn van de precieze datum, aangezien u haar diezelfde avond nog belde om te vertellen dat u op de vlucht was (CGVS vrouw 1, p.7). Toch komt zij de eerste paar keer ook niet verder dan "juni-juli 2016" (CGVS vrouw 1, p.7) en pas nadat ze werd gevraagd om iets preciezer te zijn, situeert ze deze gebeurtenis in juni 2016 (CGVS vrouw 1, p.7), wat aansluit bij uw aanvankelijke verklaringen. Maar dat u in de laatste week van juni 2016 zou zijn ontvoerd klemt dan weer met de gegevens op uw huidige paspoort. Dat werd uitgereikt op 23 juni 2016 door de autoriteiten in de provincie Meta. Uit uw verklaringen blijkt dat het daar twee dagen duurt om een paspoort te verkrijgen, dat u het paspoort hebt aangevraagd na uw ontvoering, en zelfs nadat u al "een tijd" in Bogota was verbleven (CGVS 2, p.6,7). Beide zaken zijn dus niet met elkaar in overeenstemming te brengen.

U beweert immers dat u na wat u zelf omschrijft als een "miraculeuze ontsnapping" (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 2, p.5) naar Bogota bent gevlucht, en daar besloot om uw documenten in orde te brengen om naar België te kunnen reizen (CGVS 1, p.17-18; CGVS 2, p.6). Uw echtgenote is categoriek: u bent na uw ontvoering door de AUC nooit meer naar Meta teruggekeerd (CGVS vrouw 1, p.7; CGVS vrouw 2, p.4). Dat rijmt niet met uw verklaringen, aangezien u persoonlijk in Meta uw paspoort bent gaan halen, nota bene in de stad Villavencio (CGVS 1, p.19; CGVS 2, p.7), van waaruit u even voordien gevlucht zou zijn omdat uw leven er in gevaar was (CGVS 1, p.17). U bent dan ook gevraagd naar de reden dat u niet in Bogota een nieuw paspoort hebt geregeld, en licht dan toe dat u op dat ogenblik bij uw gezin in Granada verbleef, wat in de provincie Meta ligt. Aangezien Granada niet zo ver rijden is van Villavencio leek het u praktischer om daar uw paspoort aan te vragen (CGVS 2, p.7,8). Dat u uit gemakzucht terugkeerde naar de plaats waar men u wilde vermoorden voor een administratieve kwestie, relativeert in ernstige mate de door u beweerde vrees. Dat u benadrukt dat u niet in Villavencio zelf bent verbleven, maar in Granada ging overnachten terwijl u wachtte op het paspoort (CGVS 2, p.7), is niet van dien aard om te tornen aan deze vaststelling. Geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenote dat u niet meer was teruggekeerd naar Meta, verklaart u dan weer dat u slechts één of twee keer voor enkele dagen bent teruggekeerd naar Granada maar dat u niet zeker bent of uw vrouw zich deze bezoeken wel herinnert (CGVS 2, p.8-9). Dat u zich uitput om te benadrukken dat uw vrouw niet van alles wat u hebt meegemaakt op de hoogte is (CGVS 1, p.4,18; CGVS 2, p.12) kan toch moeilijk ophelderen waarom

uw echtgenote zich uw aanwezigheid in Granada niet zou herinneren. Eerder had u trouwens gezegd dat u heen en weer pendelde tussen Bogota en Granada gedurende die periode van 3 à 4 maanden omdat u bij uw kinderen wilde zijn (CGVS 2, p.8). Al deze vaststellingen nopen tot de conclusie dat u geen klare wijn schenkt over de omstandigheden van uw vertrek.

Het kadert ook niet in een logisch geheel dat u samen met uw oom H. zou zijn ontvoerd omdat de AUC u ter dood heeft veroordeeld, terwijl ze u vervolgens weer laten gaan met de waarschuwing dat hun organisatie u naar het leven staat (CGVS 1, p.17; CGVS vrouw 1, p.7). U omschrijft hen als een "bloedige groepering" die routineus mensen foltert voordat ze hen executeren (CGVS 1, p.17). In uw geval vertelden ze u dat ze het bevel hadden om jullie te doden, maar dat ze dat niet wilden doen (CGVS 1, p.17). Meer nog, deze paramilitairen namen u eigenlijk in bescherming: "zij wilden ons uiteindelijk niks aandoen en ze wilden voorkomen want als zij het niet deden waren er wel anderen die ons gingen vermoorden" (CGVS 2, p.5). U geeft eerst ontwijkende antwoorden (CGVS 2, p.5) en geeft dan toe dat u niet weet waarom ze u hebben laten gaan. U verklaart dan eigenlijk niet te weten wat er precies met u gebeurd is toen (CGVS 2, p.6). Nochtans heeft uw oom H. volgens u na de feiten onderzoek gedaan wat er eigenlijk aan de hand was (CGVS 2, p.5). In elk geval hebt u niet kunnen duiden waarom de leden van het AUC, die u niet kenden (CGVS 1, p.17; CGVS 2, p.5), hun orders naast zich zouden neerleggen en zelfs actief zouden dwarsbomen door u te waarschuwen dat u moest vluchten. Leden van een meedogenloze militie hebben er niet alleen geen baat bij om u ter hulp te schieten, zij zouden terdege beseffen welke behandeling vermeende verraders mogen verwachten als hun ongehoorzaamheid aan het licht zou komen. Dat u zich moet beroepen op goddelijke goodwill om te duiden wat er die dag gebeurde (CGVS 2, p.5), is in het licht van uw aangetaste geloofwaardigheid absoluut niet afdoende.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na deze gebeurtenis nog 3 à 4 maanden in Colombia bent gebleven zonder verdere problemen te kennen (CGVS 1, p.17-18; CGVS 2, p.8). Hieruit blijkt niet dat enige groepering in Colombia naar u op zoek is, noch in de hoofdstad, noch in de provincie Meta. Uw echtgenote verklaarde bij aankomst in België overigens ook dat zij niet de behoefte voelde om Colombia te verlaten samen met u, omdat zij zich "relatief veilig" voelde bij haar ouders (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat opnieuw sterk afbreuk doet aan de vrees die jullie inroepen. Ook tijdens haar spontaan relaas maakte zij geen melding van incidenten na uw vertrek, hoewel ze daar verklaart dat ze sinds uw vertrek voortdurend in angst en onrust verkeerde (CGVS vrouw 1, p.7). Het is pas nadat haar uitdrukkelijk werd gevraagd of er na uw vertrek niets meer gebeurd is, dat ze vertelt dat zij te voet werd achtervolgd door een man die zeer traag met zijn motor reed tot ze haar huis bereikte (CGVS vrouw 1, p.8). Ze ontkent echter dat er ooit iemand naar u is komen vragen of zoeken na uw vertrek en zelf werd ze door deze motorrijder ook niet aangesproken of lastig gevallen (CGVS vrouw 1, p.8). Tijdens haar tweede gehoor, op 08 maart 2019, verklaart ze dat het tweemaal is voorgevallen dat ze werd gevolgd door een langzaam rijdend voertuig (CGVS vrouw 2, p.3). Daarbij moet worden opgemerkt dat uw vrouw slechts veronderstelt dat deze traag rijdende motorfietsen verband houden met hetgeen u is overkomen; gevraagd waarom zij dit denkt houdt ze het op een vage, algemene verwijzing naar de manier waarop dergelijke groeperingen in Colombia werken (CGVS vrouw 2, p.4). Dat uw echtgenote vreest om vermoord te worden (CGVS vrouw 1, p.8), hoewel zij noch voor, noch na uw beweerde kidnapping enige feiten heeft meegemaakt die zouden wijzen op een risico in deze zin is, gezien uw teloor gegane geloofwaardigheid, ook niet overtuigend te noemen. Ook haar bewering dat zij gelooft dat er in Colombia mensen naar jullie op zoek zouden zijn baseert zij op de meest algemene veronderstellingen (CGVS vrouw 2, p.5). Zij blijkt daarbij ook niet in staat te zijn om de naam te geven van een vriend die werd vermoord wegens zijn profiel als sociale leider, en wijst naar de problemen die mensen ondervinden om hun gronden op te eisen, waarna ze moet toegeven dat zoiets niet op jullie van toepassing is (CGVS vrouw 2, p.5). Hiermee wekt zij vooral de indruk dat ze de algemene situatie in Colombia op jullie probeert te betrekken op een weinig overtuigende wijze.

Tenslotte kan hier nog aan toegevoegd worden dat jullie geen van beide ooit enige poging hebben ondernomen om bescherming te krijgen in Colombia, volgens uw vrouw omdat dit niets zou uithalen (CGVS vrouw 2, p.4). U legt dan ook geen enkel officieel document neer dat uw versie van de feiten zou kunnen staven.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen. De door u neergelegde documenten kunnen deze inschatting niet ombuigen: jullie paspoorten en identiteitskaarten tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Op gelijkaardige wijze tonen de geboorteaktes van uw kinderen en de huwelijksakte

*slechts uw gezinssamenstelling aan. Uw rijbewijzen, bankkaart en militaire kaart hebben geen enkele betrekking op de door u beweerde feiten. Het geheugensteuntje dat u tijdens uw eerste gehoor hebt gebruikt bevat slechts een Spaanse vertaling van de verklaringen die u hebt afgelegd bij DVZ, dewelke zich reeds in het administratief dossier bevinden. De door u neergelegde persartikels verwijzen naar de veiligheidssituatie in Lejanias, en houden geen verband met de door u ingeroepen feiten.*

*Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal daar nog aan toe te voegen dat uw echtgenote tevens melding maakte van een vrees jegens de FARC (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit jullie beider verklaringen valt weliswaar op te maken dat jullie beweren te zijn afgeperst door guerrilla's toen jullie op een boerderij in Lejanias woonden (CGVS 1, p.16; CGVS vrouw 1, p.6), maar dat jullie na het verlaten van Lejanias geen persoonlijke problemen meer hadden met de guerrilla's, en niet door hen werden gezocht of achtervolgd. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets wijst op een gegronde individuele vrees jegens de guerrillabewegingen in Colombia. In de mate dat jullie verwijzen naar de algemene veiligheidstoestand in Colombia: deze wordt hieronder besproken."*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, als de COI Focussen *"République de Colombia: Situation sécuritaire"* van 7 juni 2018 en *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.*

*Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”*

Verzoekers' betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De door verzoekers geciteerde bronnen zijn immers minder recent dan de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP